

ACSAI ROLAND

Csípős csalánba

A dűlőút porába
a sikló írt betűt,
a Kiserdő is nagy volt,
sok fája már kidőlt.

Tarajukat a gőtéek
úszatták hátukon,
mutatták bőrük pöttyét:
itt telt gyerekkorom.

A föld, amin itt jártam
még volt csupa göröngy,
nem ismerte a lábam
a nagy Kodály körönd.

Két lányom jár a kertben,
fölköttek régi ég,
lábuk, mint lepke, reppen,
és ennyi épp elég.

Nézik a szőlőtöket,
miken a fűrt megért,
s a békalencse zölden
lebeg a múlt vizén.

Látod, én innét jöttem,
soká tartott az út,
a sok-sok év mögöttem
csípős csalánba bújt.

A tenger kópiája

A tenger kópiája
ott leng az arcodon,
Fiumét is megjárta
a fény a szájadon.

A templom égbe ívelt,
szikrázott, mint a hó,
s a kikötőben megtelt
egy nagy teherhajó.

A kis Fiatban ketten,
a szűk szerpentinén,
s a gesztenyével szemben
kimondva az igen.

Fehér medúza-ködből
kibomló látomás:
azt kértük a jövőnktől,
lehessünk egy család.

Mindez hét éve volt már:
a szikla, tenger, ég...
S az elvakító zsoltár
a szád fényében ég.